

være den rigtige vurdering, og det er jo lige præcis det, der sker i dag, altså at man laver en individuel vurdering af, hvad der ser rimeligt ud for den enkelte person.

Der synes jeg at vi skal være meget, meget tilbageholdende med at omtale en bestemt gruppe på den ens måde, som man gør det med en gruppe demente. Sygdommen udvikler sig forskelligt, mennesker reagerer forskelligt på deres sygdom. Og det er jo lige præcis det, vi skal holde fast i: at det her er en vurdering af, hvad der er det bedste for den enkelte, som er ramt af sygdommen demens.

Der skal vi jo her vide helt præcis, at det er et indgreb i den enkeltes frihed. Vi skal da værne om, at det bliver taget meget, meget højtideligt, at vi går ind og kigger på det.

Kl. 18:15

Formanden:

Hr. Dennis Flydtkjær.

Kl. 18:15

Dennis Flydtkjær (DF):

Jamen det er fuldstændig rigtigt, som fru Lise von Seelen siger, at folk er forskellige, og at det er meget forskellige diagnoser, man har på det her område. Men netop derfor skal det jo heller ikke bare være den massetildeling, som jeg også prøvede at forklare tidligere.

Jeg synes bare, det er vigtigt, at man prøver at se på det her som et hjælpemiddel i stedet for en overskridelse af de enkeltes personlige ... hvad var det nu? Jeg har lige mistet tråden, jeg håber, at ordføreren ved, hvad jeg mener.

Jeg synes i hvert fald, det er ærgerligt, at man taler om de her hjælpemidler som et eller andet tabubelagt emne, altså hvor man siger, at man ikke vil overvåge mennesker. Jeg synes modsat, at man skulle se det som et teknologisk hjælpemiddel. Man kan jo f.eks. sætte en sender på sin dyre bil, på sin hund, eller det kan være på ens tv, så jeg synes, det er lidt ærgerligt, at der, når det kommer til mennesker og til, at vi kan bruge det til at redde menneskeliv, er den store modstand, hvor vi egentlig skulle se det som et hjælpemiddel i stedet for, altså til at hjælpe de her demente.

Kl. 18:16

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 18:16

Lise von Seelen (S):

Vi har det sådan set sådan, at vi slet ikke kan lave sammenligninger mellem mennesker, der

har demens, og vores biler og vores hunde; det er noget helt, helt andet.

Vi skal jo sikre, at de mennesker, der har demens, har den højeste mulige livskvalitet. Dertil hører, at de har den største mulige tryghed kombineret med den største mulige frihed, og dertil har vi brug for de nye teknologier, og der skal vi selvfølgelig bruge hjælpemidler. Men vi må aldrig bruge dem automatisk, og vi må aldrig bruge dem i flæng. Det handler altså om, at vi forholder os til den enkelte, som er ramt af demens.

Kl. 18:16

Formanden:

Tak til fru Lise von Seelen, der er ikke flere korte bemærkninger. Næste ordfører er fru Anne Baastrup.

Kl. 18:16

(Ordfører)

Anne Baastrup (SF):

Da fru Meta Fuglsang ikke kan være til stede, vil jeg læse hendes tale op.

Der er ingen tvivl om, at der er brug for at beskytte demente mod de risici, der er forbundet med, at de forlader deres bolig og ikke kan finde tilbage igen. I den gældende lovgivning er der mulighed for overvågning af demente, når visse betingelser er opfyldt. Reglerne er sådan, fordi overvågning, ud over at være en mulighed for at passe på den demente, også indebærer et indgreb i privatlivet. Overvågningen indebærer også, ud over at opspore den demente, der måtte have forladt sit hjem, en mulighed for at overvåge andre gøremål, der bør varetages på andre måder end ved overvågning.

Så når forslagsstillerne skriver, at der udelukkende er tale om et hjælpemiddel til at opspore demente, der forvirler sig væk fra deres hjem, er det værd at bemærke, at der vil være denne bivirkning, om man vil, at overvågning derudover er mulig.

I SF er vi positive over for intentionerne i det beslutningsforslag, der er til behandling. Man kan ikke lade være med at blive berørt af de ulykkelige historier, der desværre kommer en gang imellem, om svage ældre, der kommer til skade eller afgår ved døden i en situation, hvor de ikke bliver fundet i tide. SF ser gerne en reddegørelse for, i hvilket omfang de eksisterende muligheder bliver brugt, og hvilke konkrete ønsker kommunerne har til forbedringer.

Vi tror, at en del af de begrænsninger, der er i dag, for at bruge reglerne optimalt, er rammerne for arbejdet med demente: at f.eks. ældreboliger ikke er indrettet optimalt, at der ikke er tilstræk-